

J. Andersen: Naar jeg har bedt om Ordet i denne Sag, er det selvfølgelig ikke for at gaa ind paa en vidtløftig Behandling, da det er Noget, som ligger langt fra min daglige Livsgjerning, og da jeg aldrig har været Militær, er jeg heller ikke inde i disse Forhold. Det er i Anledning af et Spørgsmaal, som blev berørt af den ærede 5te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Donquies), nemlig § 121 om at vise Tegn paa Uærbødighed, det, vi til daglig kalde at hilse, at jeg har bedt om Ordet for at faae en Dplysning i denne Sag. Saavidt jeg for Liden kan læse de muggjældende Bestemmelser, kan jeg ikke forstaa dem anderledes, end at enhver Soldat er forpligtet til at hilse sin Joresatte, naar han møder ham paa Gaden, hvad enten denne er civilklædt eller i Uniform, hvad enten han kjenner ham, eller han ikke kjenner ham; han skal kunne kjende ham og skal hilse ham. Nu kan jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at naar en Soldat kjenner sin Joresatte og veed, at han er hans Joresatte, bør han vise ham Tegn paa Uærbødighed; men jeg kan ikke være enig med ham i, at han skal straffes, ikke, fordi han ikke hilser sin Joresatte, thi det er ikke derfor, han bliver straffet, men fordi han ikke kjenner ham. Naar han møder paa Gaden i Søvermen sin Oberst f. Ex. i sort Frakke og høj Hat og kun er vant til at se ham i Uniform, vil vist Ingen paasta, at det ikke uhyre let kan ske, at han kan gaa sin Oberst forbi uden at kjende ham, og dersom han saa ikke hilser ham, skal han straffes. Er det Tilfældet, kan jeg virkelig ikke være med, naar det ærede Medlem kan fremsætte et saadant Forslag, at en Mand, der ved et Uheld ikke kjenner sin Officer, naar han ser ham i en anden Dragt, end han er vant til at se ham i til daglig, skal være udfat for at blive straffet. En anden Sag er det, naar han veed, det er hans Joresatte; i saa Tilfælde, mener jeg, bør man vise ham den Respekt, han skylder ham. Jeg haaber nu, at en af de Sagkyndige vil oplyse mig om denne Sag. Mit Spørgsmaal er, om Soldaten er pligtig til at kjende sin Joresatte, i hvilken Klædning han saa møder ham paa Gaden.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Jeg tror, at den ærede Landsthingsmand vil kunne finde et tilstrækkeligt Svar og Dplysning ved blot at læse § 121 igjennem, hvor der staar: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtstyldig Agtpaaagivenhed undlader at vise sin Overmand, naar denne er i Uniform, de befalede Tegn paa Uærbødighed“. Jeg synes, at der er givet al mulig Sikkerhed for, at det vil være umuligt, at en Mand kan blive straffet, fordi han undlader at hilse sine Overmænd, hvor han er i et saadant Tilfælde, som af den ærede Landsthingsmand er bleven paapeget.

Brof: Den ærede Krigsminister udtalte i sit første Foredrag, at han ønskede, at Landsthinget vilde vise ham Imødekommen, Imødekommen i den Retning, at Lovforslaget blev hurtigt behandlet, Imødekommen derhos i den Retning, at det maatte kunne lykkes gennem denne Forhandling at bringe Sagen tilbage til det Standpunkt, hvorpaa han stod ved Sagens tredie Behandling i Folkethinget. Den ærede Krigsminister har ganske nylig udtalt, at det jo ikke er hans Tanke i fjerneste Maade at ville lægge nogen Hindring i Veien for en omhyggelig Drøftelse af Lovforslaget her i Landsthinget. At vi ved Behandlingen vilde vise ham den Imødekommen at behandle Forslaget saa hurtigt som muligt, ja, det kan han jo forud være fuldt forvisset om; derimod tilstaar jeg, at jeg ikke er saa vis paa, at det høie Thing vil kunne komme Ministeren imøde og bringe Sagen tilbage til hans Standpunkt ved Sagens tredie Behandling i Folkethinget; jeg er endog saa vis paa, at man overhoved ikke vil kunne standse ved denne tredie Behandling hverken ved Ministerens Standpunkt under denne eller ved Folkethingets Resultat. Det forekommer mig, at det, der ved denne Sags Behandling — og det gjælder ogsaa Behandlingen i Dag — er det væsentlige Spørgsmaal, er ikke om denne eller hin Straf, om staaende Arrest eller Bindearrest, men det er det Spørgsmaal, om det gaar an overhoved at opgive for Hæren og Søværnet at have et kortvarigt og kraftigt Straffemiddel. Det høie Thing vil erindre, at Landsthinget ved to tidligere Behandlinger har ment, at det var nødvendigt at have som ordinært sædvanligt Rettsmiddel staaende Arrest og Bøje, og ved den sidste Behandling i Landsthinget blev ogsaa Nedsættelse i de Meniges anden Klasse optaget som et ordinært Rettsmiddel, i alt Fald for enkelte Forsælsere. Saaledes som Lovforslaget nu kommer til os fra Folkethinget, kjendes slet intet Rettsmiddel, Straffemiddel af denne Bestaaffenhed. Saaledes som den ærede Krigsminister stillede sig ved tredie Behandling i Folkethinget, det Standpunkt, som han ønsker at Landsthinget nu skulde indtage, kjendes det ikke heller, og det er, forekommer det mig, Spørgsmaalet i nærværende Sag: Kan Landsthinget ganske opgive sin tidligere Betragtning af disse Forhold, er det muligt at give Slip paa et enkelt Straffemiddel af kortvarig, men intensiv Natur? Naar jeg siger, at Landsthinget to Gange har stillet sig saaledes, saa kunde jeg maaske sige tre Gange, thi det vil ikke være glemt, at der har været forelagt et selvstændigt Forslag om i Stedet for Krumslutning at stille staaende Arrest, og at Landsthinget da med Bestemthed udtalte sig for, at et saadant Straffemiddel maatte anses som fornødent. Landsthinget har altsaa i det Mindste to Gange stillet sig som angivet, og den ærede Krigsminister har ogsaa opfordret Lands-